

ת"פ 44017/08/19 - מדינת ישראל נגד שריף מייאלה, אוסאמה מסודי - הסתיים

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 44017-08-19 מדינת ישראל נ' אבו מייאלה ואח'

לפני כבוד השופט אביחי דורון
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. שריף מייאלה
2. אוסאמה מסודי - הסתיים

הנאשמים

גזר דין - נאשם 1
כללי

הנאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה עונשית אלא אך תיקון כתב האישום והסכמה לשליחת הנאשם לתסקיר שירות המבחן.

מכוח הודייתו הורשע הנאשם בסיוע לגניבה ובאיומים.

על פי כתב האישום המתוקן בחודש אוקטובר 2017 סייע הנאשם לחברו לגנוב תיק של המתלוננת ובתוכו גם ארנקה של חברתה.

בהמשך ולאחר שנעצר, איים הנאשם על שוטרת במילים בוטות, גסות ומכוערות מאד.

כתב האישום הוגש באוגוסט 2019.

על הנאשם האחר בתיק, שהורשע בגניבה עצמה, הוטלו - במסגרת הסדר טיעון - 3 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך 500 ₪ והתחייבות כספית.

טיעונים לעונש:

בטיעוניה לעונש הדגישה **המאשימה** את עוצמת וחריפות הקללות והאיומים שהשמיע הנאשם כלפי השוטרת, זיהתה עמוד 1

כערכים הנפגעים את בטחונה ושלמותה של המתלוננת ממנה נגנב התיק, וכן שלטון החוק.

המאשימה איזכרה כי הנאשם לא שיתף פעולה עם שירות המבחן ולא לקח אחריות למעשיו, ואף הציגה את עברו הפלילי הכולל, על אף גילו הצעיר, 3 הרשעות קודמות.

נוכח כל אלה עתרה המאשימה לקבוע שני מתחמי ענישה - מאסר על תנאי ועד מאסר בגין הגניבה ומאסר קצר ועד 12 חודשי מאסר בגין האיומים.

בהיעדר נסיבות מיוחדות לקולא עתרה המאשימה למקם את הנאשם במרכז המתחם, בתוספת ענישה נלווית של מאסר מותנה, קנס, פיצוי והתחייבות.

הסניגור עתר לראות את האירוע בכללותו כאירוע אחד ולכן לקבוע בגינו מתחם ענישה אחד.

הסניגור הדגיש בדבריו את עליונות עקרון אחידות הענישה, ציין כי הנאשם האחר הורשע בעבירה המושלמת בעוד מרשו רק בסיוע לגניבה, ובאשר לאיומים הסביר כי הנאשם היה שתוי ולא התכוון לממש ולו אחת ממילות האיום שהשמיע באזני השוטרת.

הסניגור ציין את גילו של הנאשם בעת האירוע, 18 וחצי בלבד (הנאשם האחר היה אף צעיר יותר, א.ד.) את העובדה שהוא עובד בעבודה מסודרת (אף שבגלל הקורונה, כך אמר, לא הצליח המעסיק לספק יותר מתלוש משכורת אחד, שלצורך הצגת תלושים רבים, כהוכחה ליציבות התעסוקתית שלו נדחה הדיון, א.ד.)

בסיכומו של טיעון עתר לגזור גזירה שווה בין שני הנאשמים, לקבוע מתחם ענישה זהה לזה של הנאשם האחר, ולהסתפק בעונש של מאסר מותנה וקנס גם לגבי מרשו.

שירות המבחן:

תסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם לימד כי הנאשם התקשה להיפתח ולשתף ביחס לקורות חייו ולנסיבות האירוע בגינו הוגש כתב אישום. הנאשם קשר בין צריכת אלכוהול מרובה מצדו לעבירה אותה עבר, אף שלדבריו הפסיק לצרוך אלכוהול, ואינו צורך סמים. הנאשם לא הגיע לבדיקה לגילוי שרידי סם אליה הוזמן.

להתרשמות השירות, הנאשם נמנע מלקחת אחריות לעבירה היות שהוא אינו זוכר אותו כי היה שתוי. הנאשם שלל צורך בהתרבות טיפולית כלשהי ואף הביע חוסר נכונות לכך.

השירות מצא כי קיימים גורמי סיכון נכבדים להישנות התנהגות עוברת חוק ובהם היעדר הרתעה מהליכים משפטיים קודמים על אף שבאחד מהם נשלח הנאשם למאסר, חוסר נכונות להתמודד עם התנהלותו ומעשיו ואף הכחשה וצמצום שלהם. מול אלה מצא השירות את היציבות התעסוקתית כגורם סיכוי לשיקום בעתיד.

נוכח כל אלה המליצה קצינת המבחן על הטלת ענישה מצבת גבולות בדמות מאסר בעבודות שירות בתוספת לענישה צופה פני עתיד.

דין:

הצדדים נחלקים בשתי נקודות:

האחת - האם מדובר באירוע אחד או שניים, ובגרר - האם לקבוע מתחם ענישה אחד על שתי העבירות או שני מתחמים.

השניה - האם עקרון אחדות הענישה מחייב הטלת עונש דומה לזה שהוטל על הנאשם הנוסף שדינו נגזר.

באשר לנקודה הראשונה, אני סבור כי ניתן לראות את שתי העבירות כאילו נעברו באותו אירוע. גם דברי התובעת בטיעוניה לעונש ("הנאשם ביצע עבירה בתוך עבירה") מלמדים על כך.

עם זאת, אין בעובדה שמדובר באותו אירוע כדי לומר שמדובר בעבירה אחת. לא היא.

הנאשם ביצע שתי עבירות, השניה אף חמורה לטעמי מהראשונה, ואת מתחם האירוע יש לקבוע בגין שתי העבירות ולא בגין אחת בלבד.

ביחס לנקודה השניה, צודק הסניגור כי מרשו עבר עבירה שאינה מושלמת בעוד הנאשם האחר עבר את העבירה המלאה (דבריו כאילו הנאשם האחר הוא שיזם את הגניבה אינם מעוגנים בכתב האישום המתוקן, א.ד.).

לו בסיוע לגניבה התמצו מעשי הנאשם, ניחא, ואולי היה מקום להחיל את עקרון אחדות הענישה גם מקום בו לנאשם שלפני עבר פלילי מכביד בעוד האחר נטול עבר, אף שאינני נדרש להבחנה זו כלל.

עבירת האיומים שנלוותה לסיוע לגניבה מחמירה עד מאד את מצבו של הנאשם.

דומה שבמצב דברים זה: עבר פלילי מכביד ובעיקר עבירת האיומים הקשה שעבר הנאשם כלפי השוטרת, קשה להלום שקיימת בכירות כלשהי לעקרון אחדות הענישה, ולו משום שאין בנמצא אחדות נסיבות.

אין אלו רק המילים המכוערות והקשות שאמר הנאשם לשוטרת. משמעות מעשיו (ומצבו השתני - אם אכן כך היה - אינו מעלה או מוריד מהקושי בהם) ומידת הפגיעה בערך המוגן, הם שמחמירים עוד יותר את מצבו.

הפגיעה בשלטון החוק ונציגיו, הפגיעה ביכולת המשטרה לפעול להגשמת אחת ממטרותיה, טיפול, מניעה ואכיפה של עבירות שהיא נדרשת לטפל בהן, כל אלה.

עמוד תווך של ערך זה הוא הכבוד שצריך האזרח לרחוש לנציגי החוק. כמידת הפרת הכבוד, ואף הביזוי, ההשתלחות והאיומים, כך מידת הפגיעה בערך המוגן, וכך אמורה להיות גם מידת ההרתעה הנדרשת, אישית וציבורית, המופעלת

באמצעות המענה העונשי - שיפוטי שצריך לתת בית המשפט.

מכאן, שלא זו בלבד שאינני רואה עין בעין עם הסנגור את הקלות בה יש לאפיין את התנהגותו של הנאשם, בין משום שהיה שתוי ובין משום שלא התכוון לממש את איומיו, עצם העובדה שהנאשם אמר מילים אלה לשוטרת ואף איים עליה, די בה כדי לבסס סכנה - במובלע או במפגיע - לשלטון החוק.

על ההרתעה, כפי שאמרתי לעיל, להיות גם אישית וגם ציבורית. שלא יסבור הנאשם ב"טעות" שמעשיו "עוברים בשקט" וזוכים לתגובה עונשית רפה בלבד. שלא יסבור הציבור שמי שמתנהג כך כלפי שוטרים יוצא כמעט פטור בלא כלום ממעשיו.

בהתחשב בכך אני קובע כי מתחם הענישה, בגין שתי העבירות, צריך לנוע בין מאסר שאפשר וירוצה בעבודות שירות, לבין מאסר ממש בן 8 חודשים.

כפי שאמרה, בצדק, התובעת בטיעוניה - "הנאשם לא נעדר עבר פלילי ואין כל סיבה לחרוג ממתחמי הענישה" ואף יש למקמו במרכז המתחם.

התרשמות שירות המבחן מהנאשם מוסיפה נדבך נוסף לקביעה זו.

גורמי הסיכון הרבים להישנות התנהגות עוברת חוק שפירטה קצינת המבחן בחוות דעתה יוצרים חשש כבד כי רק תגובה שיפוטית מרתיעה והולמת עשויה להרתיע את הנאשם מהמשך התנהלות דומה.

מאידך, לקחתי בחשבון את גורם הסיכוי שצוין על ידי שירות המבחן - היציבות התעסוקתית של הנאשם, ואף את גילו בעת ביצוע העבירה, כגורם שחלוף הזמן מאז עשוי למתן התנהגות דומה בעתיד.

בהינתן דברים אלה, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר למשך 4 חודשים.

התכוונתי לשלוח את הנאשם למאסר זהה בעבודות שירות ואולם העובדה שהנאשם לא התייצב גם בפני הממונה על עבודות השירות מחמירה את מצבו, מבטאת את המשך התנהגותו כלפי שלטונות החוק ואינני מוצא סיבה לצמצם את כמות המאסר רק נוכח שמדובר במאסר בפועל ולא בעבודות שירות.

הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בתוך 45 ימים מהיום.

2. מאסר למשך 4 חודשים אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא עבירת גניבה או איומים לפי חוק העונשין.

3. קנס בסך 500 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

4. פיצוי לשוטרת לנא חליל בסך 1000 ₪. המאשימה תעביר טופס פרטי מתלונן למזכירות בית המשפט בתוך 20 ימים מהיום.

הפיצוי והקנס ישולמו עד ליום 1.7.21, כל תשלום שיבוצע ישולם תחילה על חשבון הפיצוי ורק לאחר מכן על חשבון הקנס.

5. אני מחייב את הנאשם להצהיר כי אם יעבור בתוך שנה מהיום אחת העבירות בגין הורשע ישלם סך 5000 ₪. יסרב להצהיר יאסר למשך 10 ימים. הצהרת הנאשם נרשמה לפני.

ניתן בזאת צו כללי למוצגים.

המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ה ניסן תשפ"א, 07 אפריל 2021, בהעדר הצדדים.